

Юрій Винничук

Житіє гаремноє

Заспів

Сам по собі людина-оркестр, Юрій Винничук завжди сприймався якось осторонь усіх масових (скажімо відверто, умовно масових) процесів і течій Укрсучліту. Для так званої «серйозної» літератури він надто яскравий, несподіваний і часами — точніше, майже завжди — кутастий і неполіткоректний, для мейнстріму це надто вже якісна проза.

Самому Винничукові до літературних розкладів байдуже. Він лавреат усіх можливих внутрішньоукраїнських премій, його книжки перекладені на десяток мов у країнах кількох континентів, включно з літературоцентричними Британією, США, Францією, Німеччиною etc., він працює в усіх жанрах, більше нього цитують у побуті хіба що Подерв'янського і, головне, він має стійкий корпус відданих шанувальників, які гарантовано полюватимуть на кожен його роман, кожен нон-фікшн і кожен есей.

Іншими словами, Винничук самодостатній.

В цьому є свої мінуси. Від письменника, який заліз на індивідуальну гору визнання та успіху, вже ніби не чекають, що він чимось здивує. Навіть суперпровокативне «Танго смерті» кілька років тому

було сприйняте як належне, хоча мало би викликати якщо не в соціумі, то хоча б у навкололітературному середовищі хвилю суперечок, дискусій, можливо, звинувачень у надто вільному поводженні з історією. Не викликало або майже не викликало. Винничук залишається сам на сам зі своїм читачем і, схоже, в цьому товаристві йому комфортніше за все.

Такий «самотності в натовпі» є, можливо, кілька додаткових пояснень. Наприклад: Винничук — принциповий львів'янин (хоча народився й сформувався у Франківську). На відміну від інших представників того самого «Станіславського феномену», він не став більш «Києвоцентричним». Можна регулярно їздити до столиці й східніше, активно брати участь у всіляких культурних заходах, але давати зрозуміти, що ти оцінюєш життя країни зі свого, львівського пагорба. Львівська оптика проявляється не лише в тематиці та антуражі романів і документальних розвідок, не лише в регіоналізмах і побутових деталях у тексті, а й у специфічній поставі, інтонації, виразі обличчя, коли людина сміється, іронізує або, навпаки, сердиться, обурюється, зберігаючи те, що особливо цінують британці, — *stiff upper lip* (буквально — «незворушна верхня губа»).

Є ще один фактор ледь помітного відчуження з боку літературного бомонду: Винничук — журналіст. Ні, він закінчував не журфак, а, геть навпаки, українську філологію, він не працював репортером у новинах, ну й взагалі конкретна поточна політика його цікавить остільки оскільки — в цьому можна переконатися,

вивчивши його регулярні колонки на львівських і не лише львівських сайтах. Він є журналістом радше в старовинному сенсі цього слова, коли йдеться про заробляння на прожиття щоденною роботою зі словом. Чомусь для американців шлях у літературу пролягає через редакцію газети, краще за все в департаменті новин. Як Гемінгвей. У нас на колишнього або, боронь Боже, діючого репортера в богемі дивляться зверху. Ну годі, це окрема тема... Винничука можна назвати репортером у найширшому розумінні слова: він описує подробиці швидкоплинного життя, не обов'язково сьогоденного. Коли читаєш про львівські кнайпи в синхронії та діахронії, краще усвідомлюєш, що в основі доброї прози завжди лежить увага й повага до атомарного факту. Як там у Квінтіліана: що сталося? де? коли? з ким? чому? як? як? як?

Причому фактологічна насиченість оповіді ніяк не передбачає обмеженість емпіричним шаром буття. Письменник, як уже було сказано, практикується в усіх жанрах, які тільки можна уявити, не вагаючись пірнати в детектив, фантастику, містику, готику, казку, альтернативну історію й тому подібні спокуси сучасного прозаїка.

Ну й нарешті: Винничук — життєлюб, послідовний, свідомий, упертий (а Справжній Письменник, кажуть, має бути меланхоліком і мізантропом). Звідси — підвищена увага до всіх цих ресторацій, кнайп, генделиків і мордовень, звідси ряснота на його сторінках усіляких кнедлів, прецлів, конфітурів, струдлів і шпондерків, звідси наявність у

бібліографії такого вузько-спеціального опусу, як кулінарна енциклопедія «Галицька кухня».

Зрозуміло, що найдками та напоями біофілія автора не обмежується. Він тонкий поціновувач плотських радощів, а деталізовані описи того, що відбувається з героями в сексуальному вимірі (точніше, вимірах), виказують не кабінетного теоретика, а послідовного затятого практика.

Знаючи все це, зовсім не дивуєшся, що в доробку письменника з'явився такий опус, як «Житіє гаремное». Цьому твору дещо не пощастило, бо синхронно з його публікацією під твердою палітуркою далекого 1996 року з'явився славнозвісний серіал «Роксолана», й наочність образу, створеного красунею Ольгою Сумською, витіснила у масовій свідомості всі інші трактування знаменитої султанші з Рогатина. Сам Винничук згодом розповідав, що вигадав «на слабó» фейкові щоденники реальної історичної звабниці й інтриганки, бо його на це підбив легендарний редактор не менш легендарної газети «Post-Поступ» Олександр Кривенко — частково, щоби підняти наклад видання, частково з високого хуліганства, притаманного обом фігурантам справи.

За всієї ніжної любові до Олі Сумської, мушу констатувати, що Винничукова Роксолана вийшла значно сексапільнішою й магнетичнішою. До того ж вимоги до друкованого слова не містять таких суворих обмежень у зображенні тілесного боку життя, як їх передбачає масовий телевізійний продукт, а письменницька фантазія значно багатша за порошну костюмерну кіностудії імені Довженка. Не дивно, що в

певних патріотичних колах містифікацію, по-перше, прийняли за чисту монету, по-друге, не на жарт обурилися, бо справжня питома українка, ясна річ, має перейматися виключно трьома К (*Kinder, Küche, Kirche*), розмножуватися вегетативним шляхом, а в ліжку думати про останній концерт Оксани Білозір.

Безумовно, у Винничуковому варіанті гаремне життя дещо прикрашене, підфарбоване, опарфумлене, ошляхетнене сучасними уявленнями про можливості людської душі й тіла. Кілька років тому в мережі з'явилися фотографії з архіву когось із іранських шахів початку ХХ століття — зокрема, парадні портрети мешканок його, шахського гарему. Вже з відкритими обличчями (може, для внутрішнього використання), але ще гарему. Так от, доводиться констатувати, що обраниці царя царів були безнадійними мегерами. Не те що не красуні, це ще м'яко сказано, — взагалі без тіні жіночності, принаймні в нашому розумінні, без шарму, без харизми. Можливо, просто серед них не було жодної українки... Тобто зрозуміло, що сексапільність, як ми її сприймаємо, — дуже й дуже культурно обумовлене явище. Тому екстраполовати на середньовічну Туреччину наші уявлення про тіло як джерело насолоди — справа ризикована, все це літературні фантазії, хай би що там собі намріяли глядачі серіалів.

Звісно, що після Александра Дюма, Умберто Еко та Патріка Зюскінда, не кажучи вже про Дена Брауна, претензії щодо відповідності художнього тексту історичним фактам можна викинути на редакторський смітник, проте сказати, що у випадку «Життя» оповідач

губиться в реаліях Стамбула XVI століття, було б нахабним наклепом. Тепер, коли вже є «Аптекарь» того ж-таки Винничука, цьому навіть соромно дивуватися, але все одно приємно.

Нині, через 20 років після появи тексту у вигляді книжки й цілих 24 роки після першої публікації в газеті зрозуміло, що повість витримала випробування нашим насиченим часом і заслуговує на те, щоби бути вчергове представленою читачам. А ми, себто читачі, в свою чергу, заслуговуємо на те, щоби отримати її знову, тепер уже в адекватно спокусливій упаковці.

Юрій Макаров

Житіє гаремноє

През Настасію Лісовську з Рогатина, же ю Роксолянню прозвано, правдиво списаное в року 1548.

Я, Настасія Лісовська, през єго милость господаря мого і малжонка Сулеймана рекома Гасекі Гуррем, видячи, іж всі речі, іле їх на сем світі, одмінні і менуці суть, тільки час смертельний кожного, на світ от живота матки єго рожденного, минути не може, а

ні мене, прето я, маючи то перед очима моїми, ачколвек будучи при господарі мому королеві Сулейманові, списати хочу житіє гаремное.

Читала юж-єм писанія о коханню од грекинъ списані, од сарацинок також, іно нігде не чула, жеби русинка тоє писала. Прето, будучи в зуполной пам'яті і цілому розумі, сим хочу прислугу вчинити для всіх, которії в коханню знаходять радість і втіху, ажеби надалі то еще кунштовній справовали і не гляділи, на тоє спросно (не вбачали розпусту).

1. О тім, як попала я до Константинополя

Юж у Сучаві відала я от мурзи Кирея, который купив мя, же везе мя впрост до короля турчинського. Відаючи се, було мі легше, як иньшим невольницям, зносити ціле тото мандрованє, бо більшість із них мала би трафити на базар, а відтак у невідомо які руки. Од Сучави до Константинополя цілих 60 миль.

В дорозі не було жадних пригод, леч то, же напали на нашу валку при переправі на Дунаю, гди виїхалисьмо з Олтениці. То були якісь гайдуки і було їх чимало, але турки раду їм дали і побили дуже так, же половина трупом лягла.

Як-єм не тужила за домом, але молилася, аби Господь даровав побіду туркам, а не гайдукам православним. Гайдуки тії видалися мені лихішими

за поганів, та й чутка була, же вони над полонянками збиткуються.

Не доїжджаючи до Константинополя, ми ся спинили на високому пагорбі, з котрого видно було теє славне місто, як на долоні, і чудувалися всі, хто вперше его бачив, тій красі і величі, же сліпила очі. Вечоріло, і з мінаретів лунали голоси муедзинів, закликаючи на молитву. Турки зараз простелили собі під ноги килимки та хустини, повклякали і стали бити поклони та молитися. Помислилам, же і нам рано чи пізно доведеться тоє робити.

Вже сутеніло, як в'їхалисьмо до міста. Вози наші гучно торохтіли по кам'яних вулицях, аж урешті ся спинили перед великою гарно оздобленою брамою, але не заїхалисьмо всередину, бо ту відразу нас поділили — кого на базар невольничий, кого мурзам спродати, а мя і еще єдну панну повезли в палац королівський. Тая панна звалася Гальшкою і полонена була в Підгірцях. Мала пишне світле волосся, а я на одміну темне. Мурза вповів, же то ся має королю вподобати. Гальшка цілу дорогу скімлила і співала сльозних пісень, а я іно мовчала і думала, що нас чекає.

— Чи ваш король еще молодий? — спиталася в мурзи і і дуже втішилася, гди оповів, же на десять літ є од мене старіший.

Не мала я певності, же захоче він мя лишити при собі, боялася, же Гальшка єму вподобась

дужче, а може, відішле назад до мурзи. Для того не плакала-м, їла, що давали, і дбала-м за собою, як нігди в життю.

А вранці ми з Гальшкою опинилися на базарі. Як-єм ся довідала пізніше, в день закінчення посту мати короля, валіде, мала піднести в дар своєму синові якусь гарну дівицю. Юж заздальгідь джелаби, которі торгують рабами, кілька місяців нишпорять по кавказьких землях, бо так ся вважає, же жінки з Кавказу найгарніші і коштують найдорожче. А кгда дівиця завагітніє тої благословенної ночі, то ся вважає доброю ознакою для королівства.

Але тоті кавказькі дівиці цвітуть дуже коротко і на третьому десятку марніють, тому вони незабаром ся опиняют на задвірках.

Валіде зазвичай їде на базар, вибирає рабину на свій смак і в кареті везе до брами великого сералю. Але того разу валіде не вибрала жодної черекешенки, а звернула увагу на нас і, хуменько сторгувавшись, забрала з собою. Нас посадили в карету, а всього було два десятки карет, в яких сиділи різні панії, і кгда ми минали їх, вони нас оглядали з вікон і щось казали валіде.

Карети проїхали через усе місто і ся зупинили на дуже гарному майдані, приоздобленому кунштовним фонтаном, перед воротами сералю. Сам сераль з вигнутим дахом і блискучими

бронзовими прикрасами був оброблений мармуром, різьбленням і позолотою.

Довкола зібралася велика юрба роззяв. У два ряди ся вишикували слуги зі смолоскипами і світильниками, які відкидали іскри на одяг; гайдуки ударами палиць змусили потіснитися перші ряди.

В палаці нас привели до розкішного покою. Ту, впрост у покою, був невеликий ставок, виложений каміннем, здоблений ружним цвіттем так, же виглядало, як в гаю. По всім покою сиділи в клітках птахи, а же було юж пізно, то не чулося співу.

Ту ся двері втворили, і вийшов якийсь молодий пан у пишній одежі. Я внет-єм (враз) замерла і почула, як серце моє б'єсь у грудях. І страх почула-м такий, же ноги мі задрожали, як ковила, і туй-туй була би-м впала. Таке було моє переживанє. Але мурза, відав (видно), тоє зобачив, бо шепнув, же не єсть то король, але найстарший євнух іменем Мехмед Саїд, і же маємо слухати єго у всім.

Ту нас мурза лишив самих, вповівши євнухові, же прийде завтра по гроші.

— Називаюся Мехмед Саїд, — сказав євнух. — Мушу вас оглянути, чи нема якої скази (ганджу). Скиньте зі себе тоті лахмани.

Я помислила, же певне жартує. Нігди ні перед ким ся не розбирала. Але він єще раз повторив тоє,

юж твердшим голосом. Гальшка зачала розбиратися перша, я туж за нею. Як-єм дійшли до самих сорочок, під которими було леч голе тіло, то ся зостановили і чекали, поки той не сказав: «Далі!». Що мала-м робити? Скинула-м через голову сорочку і в страсі затисла єї в руках так, же затуляла часть мого тіла. То само вчинила Гальшка.

— Киньте на діл! — повелів євнух, і випустилисьмо з рук сорочки.

Стоялисьмо перед ним і диготіли (тремтіли) цілим тілом, а він роззирав нас наперед з лица, а тогді зайшов за спину і дивився довго. Потім повелів нам зогнутися вперед і взятися руками за коліна. Думала-м, же вмру. Кров мі до голови прилила, як він роззирав нас іззаду.

— Чи єсте дівицями? — спитав.

Схвальню му відповіли, але не йняв віри, а підступив ближче і тут-єм зачула, як єден з єго пальців гвалтовне втискуєсь у місце, которого, як сам Бог відає, нігди ся не діткнула рука чоловіча. Страшний дроз схопив моє тіло від того єго починання. Що то за страхітлива година для моєї цноти! Палець втиснувся єще далій і ту юж скрикнула-м, одчувши біль. Сльози проступили на очах, і про свою недолу помислила-м гірко.

То саме євнух учинив і з Гальшкою, і вона також скрикнула, а скрики тії відізвилися втішним мруканєм євнуха.

По тім звелів нам випростатися і плеснув у долоні. До покою зайшло кілька невіст у шальварах таких хупавих (тендітних), же проз них мож було тіло голе зобачити. Подали нам тоненькі єдвабні (шовкові) накривальця, в которі ми загорнулися, та повели нас кудись довгими сінями, аж поки не попалисьмо до покою, же в нім клубочилася пара, а замість долівки була вода. Невісти без слів друлили (штовхнули) нас у воду. Вода була гаряча. Невісти шубовсьнули за нами і зачали нас мити.

Гаряча вода розпарила так, же-м зневоліла до краю і давала зі собою чинити, що ся їм багло.

Вимивши нас, вивели з води і витерли рушниками, а тогді дали таку саму уберю, якую і вони мали, а то була куценька сорочинка і ружовії шальвари з довгим очкуриком, як то в нас хлопи мають. На ноги дали плетені зі шкури розцяцьковані капці, же мали дзьоби задерті догори.

Юж-єм була така помучена, же не пам'ятаю, як нас допровадили до иньшого покою і поклали обох спати на низеньку постелю. На столикові побіч я еще уздріла тацю з виноградом, грушками й сливами такими завбільшки, як п'ясть, але сили не мала юж на вечерю і внет заснула-м.

2. Як-єм побачилася з султаном

Королівська мати була огрядною жінкою з пишними кшталтами, вона напівлежала на подушках, а убрання її покою засліплювало пишнотою. Стеля мала химерні червоні, зелені, блакитні і золотисті відтінки, а була всіяна маленькими банями і нагадувала мені бджолині стільники. Стіни були викладені дивовижними мозаїчними плитками зі шкла; арки у вигляді серця граційно ся спирали на витесані з каменю тюрбани, а ті покоїлися на мармурових колонах. Над дверима і вікнами бігли кунштовні написи, у яких букви ся переплітали з квітами і листям, а посеред просторого покою бив водограй, струмені криштально чистої води ся піднімали до самої стелі і падали в круглий водозбір зі срібним дзвоном, розсипаючись на тисячі бризок.

Король, альбо султан, як его ту називали, сів на канапу, і всі ся заметушили, забігали, бо це якраз і настала тота хвиля, кгда можна нам, рабиням, наблизитися до нього, пропонуючи ему почастунок. Одна подавала ему каву, друга набивала тютюном люльку, третя і четверта махали над его головою паничевим пір'ям, а я підійшла з тацею, на котрій були дактилі. Султан глянув на мене і затримав свій погляд, може, іно на хвильку, може, іно на один змиг, але я відчула жар у грудях, і руки мої затремтіли, я ледь не впустила тацю, але султан, мовби збагнувши тоє, простягнув руки і взяв її у

мене. Я позадкувала, схиливши голову, і почула, як шепіт прокотився по залі, я розібрала іно кілька слів, але я ся здогадала, жи усі зауважили, як султан поглянув на мене.

— Як єї звати? — тихо запитав він, і того юж було досить, аби я стала «гезде» — «тою, жи впала в око».

Мати султана кивнула мені пальцем, я підійшла і поцілувала край канапи, на якій сидів володар. Він еше раз поглянув на мене, того разу уважніше, кивнув, і я знова позадкувала, схиливши голову.

Відтепер я буду жити в інших покоях і слугувати єму.

3. О понівеченню цноти

Рано розбудила нас музика, котора линула десь іздалини, і дівочий спів. Гальшка взяла тацю з овочами до постелі, й так ми поснідали. Щойно скінчили сніданє, як ся двері втворили, і появилися ті самі невісти, же вчора. Казали йти за ними. Завели нас знова до тої самої лазні. Ту юж чекав Мехмед Саїд. Звелів нам вклякнути на долівці, а ліктями на подушки спертися. Помислила-м, же знова тії обзорини настали, але як зачав мі щось запихати у друге соромне місце, то зойкнула-м зо страху.

— Не бійся, — сказав до мене, — то іно для того, аби вимити тебе зсередини.

Нігди-м про таке не чула, жеби теплою водою, котра ружним зіллям пахла, до черева нагнітали. Вода тая вливалася в мене в незмірянній ілості, аж мі ся здавало, же скоро лусну. Не боліло мя, не дошкуляло, але чуламя зле. Гальшка не переставала квилити, аж на ню мусив євнух гримнути: «Цить!»

Аж от урешті скінчили нас заливати водою і наказали сісти на великі гладушки та й ту всю воду, котору влито в нас, назад виляти. Не так мі то було прикро, як встидно, же стільки людей приглядаються. Мислила-м, же тая вода нігди ся не скінчит, так з мя ляло. Тільки-м Бога молила, аби то юж ся борше (скорше) скінчило.

Як було по тім, то знова нас у гарячу воду подруляли і зачали шурувати і вимивати. Далій вивели з води і оглянули нам тіло. На ногах нижче колін мала-м трохи волосся. Євнух посмарував мі ноги чимось липким і зачав голити кривим ножем. Невісти зак (тим часом) голили Гальшку.

По ногах дійшло до пахвин, а по них казав мі розтулити ноги. Ту юж він насмарував густою піною і, кгда приставив до живота мого того кривого ножа, серце мі аж підскочило. Але він не зважав на мя ані мент. Шкробав доти тою гостреною ножакою, доки не виголив живота мого

так, яко і решту тіла.

Юж не мала-м сил ані плакати, ані стогнати, як Гальшка. Певно, же тії невісти не дуже зручно тоє чинили з нею, бо весь час йойкала.

По голінню настала пора на нове смарованє, але тепер то було якесь пахуче, навподіб олії, мастило, котрим мя висмарувано було від стіп до шиї.

Може, тепер юж кінець буде, але марні мої сподівання, бовім зачали нам лица малювати. Брови трохи повищипували, а тогді сажею почорнили, вуста насмарували червоною мастю, а на поличках (на щоках) дали ружову барву. Але й тоє було не все. Бо єще нам поклали в рота по жмінці якогось пахучого вапна і наказали жувати. В роті пощипувало і лоскотало. Ледве-м дочекалася, кгда врешті мож було тоє плюнути і виполокати рота.

Як мені показали дзеркало, я себе не впізнала. Зуби мала-м тепер такі білі, як сніг, а язик, як жар, червоний.

Знову нас повбирали, на пальці вдягли перстеники, на шиї почепили коралі, а волосся позащіпали коштовними шпінками.

Євнух взяв мя за руку і повів за собою.

— А Гальшка? — спиталамся.

— До неї також пора дійде, — відказав євнух і запровадив мя до покою, в которім стояла іно величезна постіль під сукняним дахом, а в високих

глеках було повно квітів.

По другім боці покою сиділо три молоді панни і грали на лютнях, тихенько наспівуючи.

— Спочинь собі, — сказав євнух і покинув покій.

Після вапна мя діймала спрага, і я налила собі з куфлика в горнятко. То не був узвар, як-єм гадала собі, іно вино з винограду солодке, як мед, я випила і мені нічого юж так не хотілося, іно полежати в постелі. Не знала-м, чи можна.

Щойно-м сіла на постіль, як ся двері втворили, і зайшов до покою чоловік у багатім вбранню, гаптованім золотою ниткою. З того, як ся підорвали на ноги панни і зачали ся вклоняти, здогадалася, же єсть то сам король. На зріст був не багацько вищий за мя, в тілі теньгий (ситий), лице мав гарне, засмагле. Такої мя обзиравав, бовім зірвалася на рівні і стала, як вкопана. Дивиламся на него, ані на змиг не відводячи очі. Так було, заки сам погляду не відвів, усміхаючись до себе.

Панни знова сіли попід стіну і заграли на лютнях. Король підступив до мя і вповів:

— Казали мі, же-сь гарна дуже, але же аж така, не сподівав'ємся.

Я зась му:

— Певно, маєш в гаремі не єдну такую гарну.

— Ні, такої, як ти, не маю.

Іно ту ся спохопила, же рік (говорив) до мя не

турчинськими, а словами словенськими, которі я легко тямила.

— Ти не є турок?

— Моя мама боснійка.

По тих словах притяг мя до себе і сілисьмо на постіль. Кгдиби навіть ставленне опору лежало в моїй моці, то скрайне помішанне завадило мі якуколвек скутечність (будь-яку дієвість). Скор тільки обняв мя єдною рукою, як туй уста єго припали до моїх, а язик зачав ластити мі піднебіння і з моїм язиком бавитися. През кожду часть мого тіла перебігав незнаний вогонь, же го підсичувала розкош предивна, і намість голосних окриків видала-м тільки тихі зітхання. Аж ту єго друга рука розв'язала мі очкурика так, же шальвари опали з пояса, почувла-м, як пальці єго розсувають мі стегна, а оден палець зачинає втискатися до моєї розкішниці і гвалтовне там грасувати, як жеребець у вівсах. Було мі лячно, але стегна самі собою ся розсунили. Кождий го цілунок справляв мі щораз більшу приємність, хочай обливали мя рясні рум'янці.

Єще барз зарум'янилася, кгда він мою руку поклав межи свої стегна і стиснув ю mocno. Зара під рукою зачула, як щось ся побільшує і ворухаєсь. Кгдиби навіть хтіла забрати руку, то не була би-м у стані тоє вчинити, бо так сильно притягало мя до того створіння незнаного, которе там ся сховало і

під моїми пальцями, як пуплях, розросталося. Не відала-м вправді, з чим маю до чину, єднак кожде дргніння єго приправляло (доводило) мя до невивідального помішання. Не мала-м ані найменшого розуміння, яких страшних вражінь маю єще зазнати за справою того, кого будила до житте моя долоня.

Тим часом король єдним скорим рухом позбавив мя шальварів, а відтак і кошульки, оголивши мя всю. Єго очі, налитії вогнем, металися по мому тілові.

Аж от і він позбувся одежі і поклався на мені, виціловуючи шию і грудь, далій зачав цілувати мій живіт, аж мі корчі пішли по тілу. Зуби го покусували, а пальці знова ластили розкішницю, проникаючи в неї то поєдинчо, то по двоє, а то аж по троє. А кгда єго язик став їм до помочі, то юж не могла-м ся стримувати і застогнала-м. Він же тоє зрозумів яко заохоченне і язик єго зачав розгортати пелюстки єдну по другій. Тепер юж перебувала-м у такому омлінні, же кгда ліг на мені і вмістив межи стегна ми щось важке, як кість слонова, то не чинила-м жадного опору, а обійняла го і притисла до себе. А він з великою силою вривався у мене. Була-м як те звірятко на вівтарі, а він — навподіб різника, которий намірився принести офіру. Висмоктуючи з ошалінням мої вуста і перса, непрерывано поборював перешкоди, же їх ставила на

шляху моя цнота, роздирав і розшарпував мя на частки, але врешті нагле получения наших тіл ознаймило, же ціле тоє жахне кореневище заглибилося ве мні. Не могла-м далій знести жахливих тортур і, видавши оклик розпачливий, омліла-м в раменах округного войовника.

Не відаю, як довго пробувала-м у тім щасливім стані знечулення, але повернув мя до життя той самий прошиваючий біль, котрий перед хвилию спричинив непритомність. Була-м далій в обіймах мого пана і чула-м, як, лежачи на мені, рухався вгору і вділ, а кождий рух его булави болів мя, мов протин штилету. Раз по раз скрикував: «О Магомет! О Расул!» — і при тих ото словах занурювався ве мні до останку. Белькотав еще багацько ріжних слів по-турчинському, котрих не тямила-м, аж врешті тоті его штрикання повергли мя у пропасть темну і безконечну, же в ю полетіла-м коміть (вниз) головою, а скрик мі став упоперек горла, і думала-м, же вмираю, же янголи підхопили мя й понесли у млаку сизу.

Але довго се не тривало, бо невбарзі ся знова отямила і почула-м, же він роздирає мою розкішницю поза границі витрималості. Як далеко ся заглиблював, Бог оден відає, але мі ся здавало, же юж до самого серця добувся, і зараз моє черево трісне.

І ту, кгда-м ся юж наготувала еще раз

знепритомніти, він раптом застогнав і вивергся в мене, а я відчула, як він ся здригає у мені, а відтак опав біля мене і, випроставшись на постелі, важко дихав, та не тривало то довго, бо запукав хтось до дверей. Король гвалтовне зірвався з постелі і подався до дверей. Я потягнула на себе покривало і скулилася. Потому почувся шепіт, по хвилі король ся вернув і, зобачивши моє бліде лице, осміхнувся:

— Не бійся. Більше не буду тя мордував. Мушу їхати. Емір Акхісару збунтувався.

Вповівши тоє, покинув мя, а я подякувала-м Богови, же напоумив того еміра збунтуватися, і невзабарі заснула.

4. О забавах гаремних

Мешкала-м сама у штирох покоях, а слугувало мі дві невольниці. Було мі нудно і чуламся покинута. Ранок кожного дня зачинався з купелі, по которій натирали мя ріжними мастилами, далій по сніданю гуляла-м у саді.

Єдного разу старший євнух вповів мі, же увечері ся зберуть декотрі королівськії жінки і уладять си забаву, і же я такой на ню прошена. Тая вість мя барзо втішила, і день минув мі в приготовленні, бо невольниці принесли дві скрині, повні уберії ріжної.

Увечері попровадили мя невольниці до

сусіднього палацу, а там ся юж зібрали королівськії жони числом сім і невольниць багацько — єдні грали на лютнях, иньші прислуговували в гостині. Кожда жона лежала си на м'ягенькій постілці з пуху, єдвабом обшитій, а перед нею столичок стояв низенький з ріжними овочами й солодощами, а в куфлику мід золотився. На мя такой чекала постілка і столичок, а то якраз по сусідству з Гальшкою. Як ся зобачили з нею, то дуже ся втішили і зачали обійматися і цілуватися, аж нам сльози набігли.

Гальшка мі потиху вповіла, же решта жон королівських, которі тутай були, походять з Македонії, Боснії та Сербії, ожеж ми могли ся легко з ними порозуміти. Всіх жінок у гаремі було більше як три сотні, мешкали вони каждая в своїм покої з невольницями, а товаришували подля (згідно) своїх уподобань і нерідко ся збирали гуртом, жеби ся розважити.

Невольниці мі підлили меду.

— Спробуй, — повіла Гальшка.

Мід ся розлив мі по грудях, і почула-м, як тіло стає легоньким.

— Вино туркам невільно пити, — знова повіла Гальшка, — а про мід у «Корані» ніц ся не пише.

На тоє иньші білоглові (молодиці) відповіли сміхом.

— Ану, — мовила їдна, — розкажи нам, як то

з тобою було. Як наш пан коло тебе ся заходив. Бо ту є серед нас такії, же ані раз єще не пробували.

Знову ся засміяли, позираючи на Гальшку, а Гальшка зачервонілася.

Спочатку не хтіла-м ніц вповідати, леч далій таки ся згодила і оповіла про тії страшні тортури, на которі прирік мя король.

— Тепер твоя черга, — повіли білоглові до серб'янки, же ю кликали Дана.

— Чулисьмо, же ти мала о велій (більш) прикрішу пригоду.

І от що тая серб'янка оповіла.

5. О тім, що серб'янка вповіла

«Кгди мя полонили турки, то ся заприсягла, же при першій нагоді увірву си життє, а такой не дам сплюндрувати мою невинность. Леч лагодний вигляд королівський справив на мя заспокійливе вражіння. Зайшов до мого покою, сів коло мя, взяв у свої руки мою долоню і запитав, звідки походжу. Єднак я не відповіла і повелася з ним без жадного пошанівку. Видячи тоє, не став більше ніц питати, іно обійняв мя нагло і, притисши вуста свої до моїх, зачав ссати так гвалтовне, же мало не стратила-м змисли. Наглість тая вправила мя в незвикле помішаннє. Занім до себе дійшла, оголив мої перса і забавлявся ними ведля свої волі, щохвили

вигукуючи: «На Магомета, що за чудовнії кшталти! Як розкошне розквітають пупінки!» і такії інші зауваги, которі справили, же обіллялася гарячим рум'янцем. Ледве-м здоліла якось опанувати свій страх і зо всіх сил спробувала-м ся вивільнити, відпихаючи єго руками, на що король ся зірвав на ноги і освідчив твердо:

— І що, безчільна (невдячна, невихована) невільнице? Чи ж би замірялася протиставитись волі свого пана? Спробуй іно далій своїх штучок, а звелю ті такої хлости дати, же попам'ятаєш!

По тій грозьбі сів знову, взяв мя на коліна і притис до себе. Те єго потрактованне справило, же не мала-м більше відваги ся противити новому блудінню єго руки по персах. Кгди ж єднак ся задоволив достатечне їх мацанем і угнітанем, нагле запхав руку у мої шальвари. Але ту я юж знова ся упирала зо всіх сил, тогді він занехаяв своїх починань і в завішений коло паса свищик дмухнув. Внет (враз) ся двері розчинили, і до покою влетіло два чорних євнухи. Щось їм крикнув по-турецьки, і зараз єден приніс батога з гудзами.

В тую ж хвилю вхопили мя обидва євнухи, кинули лицем на постіль і, тримаючи за руки й за шию, знерухомили. Король здер з мя шальвари, підняв мі кошулю і закинув на рамена так, же була-м тепер така гола, як у день своїх народин.

Не повірите мі, пані, кгди повім, же зачав мя

шмагати так безжальне, іж не потрафила-м повтриматися від крику. Не звертав єднак на то найменшої уваги, допоки не задоволив свою злость. Перестав бити і запитав, чи ся осмілю противитись знова єго бажанням. Леч у тій хвилі не була-м у стані єму відповідати, навіть коби смертю мала би-м заплатити за мовчанку. Єднак мій пан не дав мі часу на те, жеби прийшла до тями, а зачав нову хлосту зі словами:

— Ага, то ми ся далі дуємо? То ніц! Скоро ся відовчимо таких манір!

Ту мі разом з криком врешті ся вирвала обітниця, же буду слухати єго, як батька рідного.

І враз мя було увільнено, король відіслав євнухів, а сам, як би ся ніц не діяло, сів коло мя і якусь хвилю ся забавляв цілуваннем моїх слез, ссанєм вуст, запиханнем у вуста свого язика, а я на тоє тіко лежала, як поліно.

Далій огорнула мя страшливая дріж, бо тим часом єго гаряча долоня блукала без перешкод серед моїх найпотаємніших поваб. Запхав руку поміж стегна і зажадав, аби-м сильніше розсунула ноги, уможливаючи єму повний доступ до святині розкоші, де — як свідчив — збирався за хвилю скласти офіру. Леч не послухала-м єго відразу.

— Яким правом, — зараз він ся визвірив, — осмілюєшся легковажити мої пожадання?

Вірте мі, пані любі, же мимовільнес

розступленне моїх стегон було якнайпромовнішим свідоцтвом мого ляку. Виливала-м струмені сліз, а груди мої наповнило зітхання. През хвилю король ся бавив м'ягеньким пушечком, которий вінчав узгірок розкоші, а потім запхав пальці поміж варги, же провадили на дорогу нігди до тії пори не бити. Втискаючи пальця найглибше, яко іно міг, здумів ся наглим опором, же го спричинила тіснота і відома вам пілочка, а также моїми окриками болю. Тое его так порушило, же поклав мя навзнак і розложив мі ноги, як лише мога.

— На Магомета, чи то є можливо? Ти еще дівиця? — крикнув, докінчивши свої оглядини. — На якую кару заслугуеш за ховання переді мною такої речі?

На то му вповіла-м, же не питав мя про мою дівочість.

— То є так, — погодився, — але ж вповіли мі, же ти є заміжня, а мужа твого зарубано.

— Була-м заміжня рівно місяць. Відразу з-за столу весільного мусів муж мій тікати до опришків у гори, жеби го твої вояки не йняли. І там ся ховав аж до того дня, поки не учинили му пастку і не запали. А же була-м при тім і кидалася бити твоїх вояків, то спутано мя і заведено сюди, жеби була твоєю невольницею.

— Ні! Не будеш моєю невольницею, а іно жоною і сама будеш невольницями поганяти.

Дякую Аллахові, же зберіг мені цей несподіваний скарб! Недовго єднак буде він чекати на зірванне!

І сказавши тоє, поздирав з мя все моє манатє, а була-м так скрайне вичерпана, же ані пальцем не поворухнула-м на свою оборону. По тім він такої ся розібрав і, обнявши мя, вповів, же хоче тепер направити тоті всі кривди, яких-єм дознала през дурного свого мужа, которий так мя занедбав.

— Леч, моя панно, надолужимо то скоро, зазнаєш такої приємности, на которі твої поваби заслуговують.

На тоє схлипнула-м, не хотячи.

— З якої причини ті слези і зітхання? То таким ото робом відповідаєш за готовність впровадження тя в тайники розкоші, которії занехаяв твій муж-збійця? Ну, добре юж, положиися. Але ні, не так, — повелів мі, кгда зобачив, же ся вкладаю на боці. — Першу науку маєш дістати, лежачи навзнак. Розклади свої оксамитнії стегна.

В млі ока став межи ними, вистромивши того страшного кілка, которого сам вид потрясав мною і заставляв моє серце ся бити, як зайця в сильці. Леч му моє розложене ніг не припало за вистарчальне, і сам єще далій розсунув їх.

Зобачивши, куди є націлений той єго кіл, затрусилася, як у пропасниці, але король мі вповів, же не буду чула жадного болю, же то страх мій має великі очі, а же є то офіра згодна з правами

натури і, скоро юж раз буде по всім, то зазнаю в нагороду найсолодших розкошів.

Заледво тая голобля знайшлася при дверях до мого палацику, як він кількома рухами загнав ю цілковито, так, же не могла-м ані духу злапати.

В тій хвилі не чула-м єще дужого болю, а він єднак, відаючи досконало, же за хвилю настане, унеможлював мі всілякі порухи, оплівши єдною рукою мою шию, а другою в пасі. Все тепер було приготовлене, як належить.

З ногами, приліпленими до єго ніг, лежала-м попід ним, як би без чуття. Поволі зачав пропихати зброю свою вперед, а небувала твердість і великі розміри розсували слабенькі стінки і справляли мі біль, хоча й не такий, якого сподіваламся. Моя вийняtkово делікатна будова причинила королеві великих труднощей, єднак, дякуючи своїй геркулесовій силі, подолав усі дівочі перепони. Кгди-м ся пробувала вирвати, то кожного разу єще дужче напирав, аж доки не застромив свою зброю так глибоко, же не лишив мі жадної надії на порятунок. Не звертав юж уваги на мої терпіння, а виконував свої рухи так натарчиво, же врешті слабовита матерія уступила тим гвалтовним поштурхам.

А на сам останок приборіг такого сильного удару, же цноту мою залила дівоча кров.

Не мушу сповідатися, як страшними були мої

терпіння, бо самі-сте їх зазнали завдяки тим незвичайним розмірам нашого пана. А найбільше допікало то, же брав мя силою, без пестощів. Гвалтував мя й далі, до найтемніших закамарків ся прорвавши.

Аж от почула-м, же сили єго зачали підупадати, з грудей єму ся вирвав розкішний стогін, а тая страшна булава внет ся премінила в слабеньке і гіднеє жалю створіння. Не впізнала-м того, же він вийняв з мене, не могла-м повірити, же ціле моє нутро ся стрясло від ударів оцього нещасного, тлустого слимака, которому слина стікала на постіль.

Король ся положив біля мя і вповів, же то юж кінець моїм мукам і же нагородить мі всі дотихчасові неприємності.

Одпочивши трохи на моїм лоні, він підвівся і поміг мі встати з постелі, на которій позостали черлені доводи моєї страти.

— Глянь, моя укохана, — промовив до мя, — еще нині накажу вигафтувати на цім адамашку твоє ім'я золотими буквами, а потому повішу го разом з иньшими подібними орнаментами в єднім з покоїв мого гарему.

По тім обдарував мя гарячим цілунком і закликав невольниць принести ріжні строї жіночі, а кгда-м ся врешті прибрала, спитав мя з чулістю, чи не хтіла би-м відпочити хвилю в самоті. Не міг мя

обдарувати нічим приємнішим. Відпровадили мя невольниці до покою, которий донині мі належить, і заснула-м з небувалою насолодою.

Розбудила мя невольниця, котора принесла вечерю, і повіла, же мушу ся по вечері прибрати, бо король намірився сю ніч спати зі мною. Що ж могла-м зробити? Опір юж не мав жадної сили, бовім цнота моя зостала сплюндрована.

Невольниці по вечері помогли мі зібратися, розчесали мя, напахтили, а затим повели в покій, з которого я не так давно вийшла-м. Зобачила-м свіжу постіль, а круж неї пишні китиці квітів небачених.

Незадовго прийшов мій пан і зара мя взяв в обійми. Тепер мя цілував у спосіб одмінний, мої вуста в своїх притримуючи, язика свого в уста мені вкладаючи і висисаючи мій. Рівночасно палючі доторки его рук не оминали жадної часті мого тіла, неспокій викликаючи. Розкошуванне без перешкод моїми вустами і дотиканне всіх моїх потаємних зваб так его почуванне розпалило, же натихмістове (негайне) допущенне его до брам солодких сталося конечністю. А й моє тіло ся розпашило і не боронила му, же розібрав мя і поклався на мені.

І ту ся зі мною стало диво, бовім не чула юж болю, ані відрази, ані ляку, іно саму розкіш, кгда увійшов до мя цілий. Ба більше — забаглося мі, ажеби еще далій пропхався, і ціле тіло моє ся

подало му назустріч. Нігди-м не могла юж забути тих чудовнійших почувань, которі мя охопили з кождим єго піхненнем. Тепер сама юж відповідала му на кождий поцілунок. Приємності наступали єдна по другій так скоро, а були такі ошеломлюючі, же не могла-м дотямити, для чого натура позоставала в мені приспана так довго.

З тої ночі ціле моє життє, в гаремі утримуване, було самими іно думками про тую розкіш, котору зазнала, і чеканнем на нові ночі. Єднак з часом пан мій занедбував мя, а провідував иньших, і їм тогді тоє перепадало, же ся призначало мі. Кгди ж такой споминав о мні, то діставала-м нагороду за всі дні.

Минуло кілька місяців, а король мя провідував юж так рідко, же не могла-м си місця знайти. І раз, кгди-м нарікала на свою долю, єдна гречанка спитала мя, чи не пробував король брати мя ззаду. Повіла-м, же так. І кгди-му того не боронила, бовім і мі ся то подобало.

— Але ж ні, — повіла гречанка, — не так, як си тоє міркуєш. Чи не знаєш, же жінка має до страти подвійну цноту?

Того-м, як стій, не знала-м.

— А єднак, то правда. Попід вівтарем Венус (Венера) єст иньша яскиня, єще барз таємніша. А єднак наш пан завше там свої офіри складає насамкінець.

Слухала-м тії речі ціла дрижуча і врешті

спитала-м, чи король ся розкошував і з нею у той спосіб.

— Очевидно, і то багацько разів. Єк не віриш, то спитай иньших.

— Чи то можливе! — скрикнула-м, — аби-сь, черпала якуколвек приємність з того зв'язного а противного натурі получения?

Гречанка з того ся тільки сміяла:

— Але ж ти єще невинна! Чи ж не відаєш, же ведля (на думку) всіх мужів, каждая часть нашого тіла створена єст для такой приємності? Єден ся розкошує тим, другий чим иньшим. Леч ті ся признаю, же і мі ся то вподобало, чую навіть гострійшу розкіш. Король наш любить вкладати свого лицаря по черзі в каждую з трьох яскинь.

— Боже мій! — внет здуміла-м. — То єще єст і третя?!

— Но так, єст. І див мя бере, же-сь не відаєш такой простої речі. Чи-сь нігди ті король не пробував водити прутнем коло вуст?

— Пробував.

— Ага, і що ж ти на тоє?

— Зціплювала-м зуби.

— Так-єм і мислила. Дуже-сь нерозумне чинила, бовім тільки відвабила від себе короля, а тепер нарікаєш, же тя відцурався.

— Для чого ж ніц мі не вповів? Для чого не повелів, як тоє королеві належить?